

РЕШЕНИЕ

№ 36609

гр. София, 23.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4804** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на В. С. Г., адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] етаж 2, ап. 6, ЕГН [ЕГН], с процесуален представител: адвокат С. Х. П., вписан в списъка на САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], етаж 3, ап. 11, адв. С. П. и адв. В. П., срещу СДВР, адрес: [населено място], [улица].

В исковата молба е посочено, че предявеният иск има за правна основа чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Налице е отменена Заповед за задържане на лице, Рег. № 2283з – 504 / 28.04.2021 г. на полицейски орган при 04 РУ – СДВР. Заповедта е била отменена с Решение от дата 19.10.2021 г. постановено по НАХД № 7717 по описа за 2021 г., СРС, НО, 108 – ми състав. Върху приложения като доказателство към делото съдебен акт е отбелязано, че той е влязъл в сила на дата 04.02.2022 г.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение в размер на 3000 (три хиляди) евро за претърпени от него неимуществени вреди – морални болки, страдания и психически дискомфорт, в резултат от задържането му, ведно със законната лихва върху главницата на обезщетението, считано от 28.04.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума, като се иска присъждане и на сторените по делото разноски, вкл. и за адвокатско възнаграждение.

В исковата молба е посочено, че по време на задържането В. Г. изпитал панически страх да не се разболее и умре, защото се намирал в извънредна епидемична обстановка с вирус, които човечеството не познава, а принудително го задържат в 04 РУ – СДВР с още няколко други лица. Подробно се пресъздават мотивите на СРС, НО, 108 – ми състав.

Към исковата молба са направени уточнения по повод на указания на съда.

Постъпил е отговор на исковата молба от ответника СДВР от дата 10.07.2026 г., чрез главен юрисконсулт А. А., с адрес: [населено място], [улица]. Иска се отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан. Претендират се разноси за юрисконсулт.

Ц. на иска: 3000 (три хиляди) евро.

В открито съдебно заседание ищецът се явява лично, представлява са от адв. С. Х. П.. Изразява очаквания от съда да уважи иска така както е предявен, включително и с уточненията. Претендира присъждане на разноси. Представят се подробни писмени бележки.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи – редовно призован, представлява са от юрисконсулт А.. Очаква от съда да отхвърли иска като неоснователен и недоказан. Намира, че в хода на съдебното производство не се доказани всички елементи от фактическия състав на чл. 1 от ЗОДОВ. Не оспорва, че е налице незаконосъобразен административен акт, което е установено по съдебен ред. Намира, че от свидетелските показания, при това от най-близкия кръг на ищеца – съпругата и баща му, не следва, че са доказани неимуществени вреди и няма как да се докаже причинно-следствена връзка между задържането на лицето и настъпилите вреди. Алтернативно – претенцията за неимуществени вреди, ако се приеме, че е доказана по основание, се иска от съда да се намали по размер.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, представлява се от прокурор Яни Костов. Намира, че искът е основателен. Размерът на обезщетението трябва да се прецени по справедливост.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По повод на жалба за откраднат велосипед в 04 РУ – СДВР започнала проверка в хода на която били снети сведения от жалбоподателя. На дата 02.04.2021 г. СРП образувала досъдебно производство (ДП) № 462 / 2021 г. по описа на 04 РУ – СДВР за престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК. Служител на 04 РУ – СДВР – инспектор М. Х. търсил по телефона жалбоподателя, за да го повика в управлението. Инспектор Х. имал съмнение, че В. С. Г. е съпричастен към извършване на кражбата. Самият призован В. Г. не се явил. На В. Г. била връчена призовка да се яви на дата 28.04.2021 г. в 14: 00 ч. в 04 РУ – СДВР за разпит в качеството му на свидетел. На посочените дата и час В. Г. отишъл в 04 РУ – СДВР за разпит в качеството му на свидетел.

Със Заповед за задържане на лице Рег. № 228зз – 504 / 28.04.2021 г. на полицейски орган при 04 РУ – СДВР ищецът В. С. Г., адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] етаж. 2, ап. 6, ЕГН [ЕГН], е бил задържан за срок от 24 часа в помещение за временно задържане. На дата 29.04.2021 г. в 11:30 ч. В. Г. бил освободен. В заповедта за задържане като фактическо основание (мотиви) било посочено следното: „установяване на съпричастност към извършена кражба на велосипед от жилищна кооперация по ДП № 461 / 2021 г. по описа на 04 РУ – СДВР“.

С Решение от 19.10.2021 г. на СРС, Наказателно отделение, 108 – ми състав, заповедта е отменена. В мотивите на това решение е прието, че съдебният контрол обхваща и прилагането на принципа на съразмерност. Според съдебния състав задържането на В. Г. не е в съответствие с този принцип. Мярката е била напълно ненужна и излишна. В. Г. така или иначе се е явил в 04 РУ – СДВР, но вместо да бъде разпитан незабавно, той е задържан и е разпитан едва на следващия ден. Според мотивите на СРС това е било напълно ненужно. Задържането е квалифицирано като полицейски произвол. В резултат на това заповедта е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на дата 04.02.2022 г.

Въз основа на отменената заповед за задържане ищецът твърди, че е претърпял претендираните в настоящото производство неимуществени вреди в размер на 3000 евро.

За установяване на сочените неимуществени вреди, в хода на съдебното производство като

свидетели са разпитани две лица от близкия кръг на ищеца. Разпитана като свидетел е К. Т. Ч.-Г. – съпруга на ищеца. Тя посочва, че се спомня за случай, при който В. е бил задържан. Било е през м. април 2021 година. Той е бил призован в качеството на свидетел в 04 РПУ на МВР. Конкретизира, че може би е било към 14: 00 часа. Излязъл от дома около 13:45 часа. Тогава двамата живеели в[жк]на [улица]. Близко до Районното. Ищецът се обадил на Ч.-Г. един час по-късно. Казал ѝ, че са го задържали за срок 24 часа. Не знаел във връзка с какво го задържат. Звучал много стресиран. Свидетелката също се стресирала. К. Г. се обадила на адвокат П., който ѝ казал, че се намира наблизко и ще съдейства. Адвокат П. успял да се види с ищеца едва към 18:00-18:30 часа същият ден. Занесъл му е вода, храна, закуски. В. Г. се прибрал на следващия ден около обяд. Бил в много лошо състояние. Миришел ужасно, бил много мръсен и много стресиран. По това време майката на свидетелката била болна. Те двамата с В. Г. полагали грижи за нея. Първото нещо, което В. казал, когато се прибрал, било, че се страхува, че е болен от Ковид, защото е бил заедно с други лица. Свидетелят Г. го описва като много подтиснат, стресиран, не можел да отиде на работа. Тогава той работел към „Ф. П.“. Бил на смени, които можел да определя сам. Чудел се как това задържане ще се отрази на взаимоотношенията му с работодателя, тъй като не желал да казва защо не е отишъл на работа. Може би около месец-месец и половина В. бил под стрес. Стресът от това задържане се отразило на отношенията му с работодателя. Отражение имало и в личния му живот, и то много сериозно. Двамата с В. тогава били в началото на връзката си.

Той много се променил. Заради случая малко по-късно бил принуден да прекрати отношенията с работодателя си. Казал на работодателя си, че е бил задържан, тъй като не се явил на работа в този ден и в следващия. Трябвало да му докаже, че е бил неправомерно задържан. След като разбрал за това задържане, работодателят му с редица административни действия го принудил да напусне – В. вече не можел да си избира смените, не можел да прави ред неща, които преди му били позволявани и т. н.

В. определено бил под силен стрес, станал по-затворен, говорел насън, не говорел с приятелите си, също така с родителите си. Свидетелят си спомня, че В. казал на родителите си за случая доста по-късно. Започнал да се чуди в каква държава живеем, започнал да говори, че ще емигрира в Х. или другаде. И до ден днешен иска да ходи в друга държава. Той се стресирал и до ден днешен когато види полиция. Това не се отразявало добре по никакъв начин, дори на качеството му на шофьор. Случаят сериозно засегнал всички аспекти на личния и служебния му живот. Много сериозно му влияел този случай, докато в крайна сметка не отменили тази заповед. И до ден днешен му влияе обаче, според св. Г.. Тя смята, че той е под постоянен стрес. По нейни наблюдения В. станал много затворен, не говори, гледа в земята, като види полиция, „чисто физически се свива, което не се отразява добре, особено когато шофира“, да се притеснява когато види органи на реда. За ареста си обяснил като казал на свидетелката, че са се опитали да му припишат кражба на някакви колела в района на „Л.“.

Свидетелят Г. и ищеца принципно взимали сериозни предпазни мерки и ползвали защитни средства, когато той бил на работа. Задържането в районното било без маски, с много хора на едно място, той миришел отвратително, когато го освободили и св. Г. може да си представи условията на задържането му. Тя се опитала да му помогна всячески да излезе от това състояние на стрес. Говорила е с него за консултация с психолог, но мъжете са по-различни в това отношение. Той е мъж и си изживяваше по свой начин нещата.

Като свидетел е разпитан и бащата на В. Г.. Свидетелят С. И. Г. посочва, че през 2021 година, април-май месец се прибрал от чужбина в България. Свидетелят си бил направил ваксина против Ковид. В. бил притеснен, омърлушен. Тогава бил със своята приятелка, която сега вече му е жена.

Бил свит нещо в себе си, омърлушен, криел нещо. Свидетелят в този момент не разбрал заради какво е тази промяна. Впоследствие, към края на 2021 г., като се върнал за новогодишните и коледни празници, В. Г. признал на баща си, че са го задържали в полицията и са го обвинили за нещо, за което не е виновен. Започнал да обяснява, казал на баща си, че не е виновен, че е започнал да губи доверие в полицията. От тогава бил притеснен. Дори и сега било така. Бил нервен, гледал майката на бъдещата си съпруга. Те тогава още нямали брак, но се грижел за болната ѝ майка. Бил притеснен, че нямал маска. Бащата го питал: „Как така“. Той обяснил към края на годината, че при задържането му не е бил обезопасен и се притеснявал да не зарази семейството си с Ковид. Здравословното състояние на майката на приятелката му не било добро. Той, като добро момче, помагал, полагал грижи. Променил се много. По отношение доверие към органите на реда след задържането си той винаги се притеснявал. След този случай загубил доверие някак си. При среща с органи на властта, дори когато карал кола, поведението му е притеснително, някак неадекватно, има страх вместо да има доверие в органите на реда. Той бил добро момче, но след тази случка се променил. Станал по-нервен. Когато види полицаи се притеснява. Това му състояние продължава и сега, не е отшумяло, дори когато кара кола. Има недоверие в системата. Свидетелят смята, че това го провокира да мисли за емиграция от страната. Свидетелят С. Г. не си спомня В. да е имал проблеми с органите на реда преди или след този случай.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като последователни, логични и непротиворечиви. Същите са имали възможността пряко и непосредствено да възприемат и проследят състоянието на задържания след неговото освобождаване, като показанията им не се оборват от останалите доказателствени материали по делото.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Ищецът претендира присъждане на обезщетение в размер на 3000 (три хиляди) евро за претърпени от него неимуществени вреди – морални болки, страдания и психически дискомфорт, в резултат от задържането му, ведно със законната лихва върху главницата на обезщетението, считано от 04.02.2022 г. до окончателното изплащане на дължимата сума, като се иска присъждане и на сторените по делото разноски, вкл. и за адвокатско възнаграждение.

Искът е предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт срещу надлежен ответник – СДВР.

Разгледана по същество исковата молба е частично основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

Обективният характер на отговорността означава, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейни органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които вреди са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са причинени виновно от тях.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, трябва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно

изискуеми предпоставки, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред - относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия / бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатира кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав на предявения иск е на ищеца. Липсата на който и да е от тези елементи предполага неоснователност на исковата претенция.

В настоящия казус безспорно е установено наличието на първата от визираните предпоставки - отменен по съдебен ред административен акт. С Решение от 19.10.2021 г. на СРС, Наказателно отделение, 108 – ми състав, заповедта е отменена. В мотивите е прието, че съдебният контрол обхваща и прилагането на принципа на съразмерност. Прието е от СРС, че задържането не е в съответствие с този принцип. Мярката е била напълно ненужна и излишна. В. Г. така или иначе се е явил в 04 РУ – СДВР, но вместо да бъде разпитан незабавно, той е задържан и е разпитан едва на следващия ден. Според мотивите на СРС това е било напълно ненужно. Задържането е квалифицирано като полицейски произвол. В резултат на това заповедта е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на дата 04.02.2022 г.

Относно втория елемент от отговорността - наличието на вреда: Съдържанието на понятието „вред“ не е дефинирано от законодателя въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Според трайното разбиране, утвърдено и наложило се и в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществени права и / или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси от увреденото лице. „Пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях.

Незаконосъобразното ограничаване на правото на придвижване и престоят в полицейското управление обективно водят до негативни последици върху емоционалното, психическо и физическо състояние на задържаното лице. Във връзка с това неоснователни са доводите на ответника в писмения отговор за недоказаност на неимуществените вреди. По силата на чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Съгласно забраната по чл. 30, ал. 2 от Конституцията на Република България никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или друго посегателство върху личната му неприкосновеност, освен при условията и по реда, определени със закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 5, § 1, изречение 1 – во от Конвенцията за защита правата на човека, ратифицирана със Закон на Народното събрание от 31.07.1992 г. (обн. – ДВ, бр. 66 от 1992 г.), в сила за Република България от 7 септември 1992 г. (ЕКПЧ) всеки има право на свобода и сигурност. При съблюдаване на тези фундаментални принципи, лишаване от свобода, което е произволно, не може да е законно (решение на ЕСПЧ от 21.02.1976 г. по делото *G. v. UK*, жалба

№ 4451 / 75 - § 34). Във връзка с това с член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ са регламентирани комплекс от права, минимизиращи и ограничаващи рисковете от произвол при лишаване от свобода. Т. е правото по чл. 5, § 2 от ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста при задължение на компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Със задържането по отменената Заповед за задържане на лице Рег. № 228зз – 504 / 28.04.2021 г. на полицейски орган при 04 РУ – СДВР, ищецът е бил лишен от свобода по смисъла на чл. 5 от ЕКПЧ, което е крайна форма на ограничаване на свободата му на придвижване по член 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. Случаят не може да се извади от обхвата на чл. 5 от ЕКПЧ, ведно с произтичащите от него ограничения заради чл. 73, изр. 1 – во от ЗМВР, които забраняват при задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 – 4 от ЗМВР да се ограничават други права освен правото на свободно придвижване.

В мотивите на решението на СРС, с което е отменена посочената заповед, е прието, че задържането на ищеца не е в съответствие с принципа на съразмерност. Мярката е била напълно ненужна и излишна. В. Г. така или иначе се е явил в 04 РУ – СДВР, но вместо да бъде разпитан незабавно, той е задържан и е разпитан едва на следващия ден. Според мотивите на СРС това е било напълно ненужно. Задържането е квалифицирано като полицейски произвол.

С оглед на мотивите на влязлото в сила решение на СРС, задържането на ищеца не съответства на стандартите за законност и на принципа за съразмерност.

Всяко лишаване от свобода е изключително сериозна мярка, поради което е допустимо като крайно средство, ако други, не толкова строги мерки няма да са достатъчни за защита на индивида или на общественния интерес, при съблюдаване на закрилата от произвол. (решение на ЕСПЧ от 29.01.2008 г. по дело *S. v UK*, жалба № 13229 / 03 - § 29, решение на ЕСПЧ от 27.11.1981 г. по дело *Winterwepp v N.*, жалба № 6301 / 73 - § 37, решение на ЕСПЧ от 04.04.2000 по делото *W. L. v. P.*, жалба № 26629 / 95 - § 78 и др).

В случая задържането на ищеца е произволно и незаконно наредено и изпълнено, в резултат на което е ограничено правото му на свобода и сигурност в разрез с гарантираната му от чл. 30, ал. 1 от КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 - во ЕКПЧ императивна защита. Засяга се основно право на български гражданин, което е конституционно гарантирано, в това число чрез неотменимостта му по чл. 57, ал. 1 от КРБ, и от категорията на първостепенните от значение и интензитет на защита права на човека по ЕКПЧ. Понесените от ищеца неблагоприятни последици от това засягане на правото му на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 – во ЕКПЧ съставляват сами по себе си неимуществени вреди, подлежащи на репарирание по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 5, § 5 ЕКПЧ.

Въз основа на свидетелските показания, изслушани в хода на съдебното производство, настоящият съдебен състав приема, че в периода на действие на отменената като незаконосъобразна заповед и след това, в следствие на незаконното задържане, ищецът е преживял негативни емоции – чувство на страх, обида, безпокойство, притеснение, стрес, дискомфорт. Задържането му е породило притеснение, страх. Всичко това налага извода, че по време на задържането и след това В. С. Г. е претърпял неимуществени вреди. В тази връзка категоричен е изводът, че неправомерното задържане на ищеца е оказало негативно отражение върху психическото му състояние.

Ищецът е преживял силен стрес, тревога и безпокойство в резултат на неговото унизяване и злепоставяне пред близки и познати, а чувството на несигурност, огорчение, обида и накърнено достойнство, които е изпитал по време на задържането, са прераснали в усещане за произвол и явна несправедливост, видно от показанията на разпитаните свидетели.

В случая съдът приема за доказани голяма част от релевираните от ищеца проявления на

претърпените от него неимуществени вреди, както и причинно-следствената им връзка с осъщественото незаконосъобразно задържане в 04 РУ - СДВР въз основа на издадената от полицейски орган заповед. Психоемоционалното състояние на личността и преживените негативни емоции от даден факт, са абсолютно субективни прояви, които са с различен интензитет при всеки един човек и са обусловени като цяло от характеристиките на личността. Въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства съдът приема за доказани преживените от ищеца негативни емоционални и психически преживявания, както и че същите са в резултат от незаконосъобразно приложената спрямо него принудителна административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в т. ч. от ограниченото свободно придвижване. Самият факт на задържането и фактическото лишаване на лицето от правото на свободно придвижване, предполага настъпването на емоционален стрес и психически страдания.

Съдът споделя доводите на процесуалния представител на ищеца относно представената по делото справка от АИС на МВР с Рег. № 513р – 77089 от 14.07.2026 г. В справката се съдържат данни за заведени преписки (ЗМ от 2015 г.) и други данни относно В. Г.. Според настоящия състав това доказателство няма пряко отношение към предмета на доказване по настоящото производство. Относно това, дали ищецът е търпял вреди, в какъв обем и вид и налице ли е причинно - следствена връзка между вредите и отменената заповед за задържане, трябва да се отбележи, че отговорите на тези въпроси не зависят от представената справка.

По силата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. От приетите по делото доказателства, съдът намира, че е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразната заповед и фактически действия по повод на задържането, от една страна, и настъпилата вреда в резултат на нейното изпълнение, от друга. На ищеца са причинени неимуществени вреди.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че са налице предпоставки за основателност на предявения иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – незаконосъобразен акт по повод на осъществяване на административна дейност, доказано е настъпването на вреди, както и пряката и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите вреди. В конкретния случай са настъпили неимуществени вреди – негативни емоционални преживявания, психически и физически дискомфорт.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, като съдът се съобразява и с практиката на ЕСПЧ, по дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни обезщетения, вариращи от 500 евро до 4000 евро. /S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, P. and P. v. B. app. 50027/08 and 50781/09/.

Понятието „справедливост“ е морално – етична категория и включва съотношението „деяние – възмездие“. Фактът на осъждането само по себе си има характер на овъзмездяване, а размерът на обезщетението, като паричен еквивалент на причинените неимуществени вреди трябва да бъде определен при съобразяване характера, вида, изражението и времетраенето на претърпените вредни последици, ценността на засегнатите нематериални блага и интереса и при отчитане на икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, така че обезщетението да не бъде средство за неоснователно (неправомерно) обогатяване. Спазването на принципа на справедливостта като законово въведен критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди, изисква размерът на обезщетението за претърпени неимуществени вреди да

бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, които засягат начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице. В случая съдът отчита начина на извършване на увреждането и характера му – необоснованото и немотивирано лишаване на ищеца от основно човешко право – свобода на придвижване – от 15:00 ч. на 28.04.2021 г. до 11:30 ч. на 29.04.2021 г., както и обстоятелството, че не се събраха данни за дълбоки и трайни увреждания на психиката на ищеца.

С оглед на събраните по делото доказателства, периодът на исковата претенция, характерът и интензитетът на породените негативни преживявания, настоящият състав приема, че искът трябва да бъде уважен при определяне на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 1000 (хиляда) евро за задържането на лицето от 15:00 ч. на 28.04.2021 г. до 11:30 ч. на 29.04.2021 г., при съобразяване с икономическия растеж и стандарта на живот.

Настоящият състав приема, че посоченият размер най – точно и съответно ще овъзмезди и репарира претърпените психически увреждания от ищеца и този размер именно съответства на конкретната преценка, направена от състава на база установените по делото факти и съобразно общественения критерий за справедливост. Изводът, който се налага е, че предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди на ищеца, е частично основателен. Той ще трябва да бъде уважен за сумата от 1000 (хиляда) евро, а за разликата над тази сума, до пълния претендиран размер от 3000 евро, трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Частичната основателност главния иск обуславя и основателност на акцесорния иск относно законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за задържане, а именно – 04.02.2022 г. – аргумент от т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по т. д. № 3 / 2004 г., ОГК на ВКС, до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът претендира присъждане на разноски по делото. От адв. П. е представен договор за правна помощ в размер на 500. 00 лева, в който е посочено, че сумата е платена при подписване на договора. Платена е и държавна такса в размер на 5. 11 евро.

При спазване на простото тройно правило, приложимо на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ (255. 65 евро + 5. 11 евро x 1 000 евро : 3 000 евро) се получава сума за разноски (адвокатско възнаграждение и държавна такса) в размер общо на 86. 92 евро.

По направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира следното:

Съгласно чл. 10 ал. 4 (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 200 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (в редакцията към датата на подаване на исковата молба). Съгласно посочената разпоредба размерът на юрисконсултското възнаграждение не е обвързано с отхвърлената част от иска, а обратното е важно за адвокатското възнаграждение, ако ответникът е бил защитаван от адвокат. Превалутирани съгласно чл. 12 и чл. 13 от ЗВЕРБ, разноските за юрисконсултско възнаграждение се равняват на 102. 26 евро.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ настоящия съдебен

състав на Административен съд – АССГ, 45 –състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, БУЛСТАТ №[ЕИК], [населено място], [улица], на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, да заплати на В. С. Г., адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] етаж. 2, ап. 6, ЕГН [ЕГН], обезщетение за неимуществени вреди в размер на **1 000 евро**, причинени му от незаконосъобразна Заповед за задържане на лице, Рег. № 2283з – 504 / 28.04.2021 г. на полицейски орган при 04 РУ – СДВР, заедно със законната лихва, считано от 04.02.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения от В. С. Г. срещу Столична дирекция на вътрешните работи - МВР иск за неимуществени вреди, за размера над 1 000 евро, до пълния претендиран размер от 3 000 евро.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), БУЛСТАТ №[ЕИК], да заплати на В. С. Г., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на **86. 92 евро**.

ОСЪЖДА В. С. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) юрисконсултско възнаграждение в размер на **102. 26 евро**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.